ဇော်ဂျီ၏မှတ်ချက်

တက္ကသိုလ်မင်းမော်၏ ကဗျာ ၁၁၆ ပုဒ်ကို မဂ္ဂဇင်းအချို့၌ ကြိုကြားကြိုကြား တွေ့မြင် ဖတ်ရှုရစဉ်ကပင် သဘောကျခဲ့ပါသည်။ ယခု ထိုကဗျာများကို တစ်စုတစ်ပေါင်း တစ်အုပ်စာ တွေ့ရပြန်သောအခါ မှတ်ချက် ရေးပို့ချင်သောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရာ အောက်ပါအတိုင်း ရေးပို့ပါသည်။

ဤကဗျာများကို ဖြိုင့်လေ့လာသောအခါ ကဗျာ၏ တစ်မူ ထူးခြားပုံကို တွေ့ရပါသည်။ တွေ့ရပုံသည် ဤသို့ဖြစ်သည်။

ဤကဗျာများသည် အများအားဖြင့် အလွမ်းလည်း မဟုတ်၊ အဆွေးလည်းမဟုတ်၊ အသောသက်သက်လည်း မဟုတ်။ အမြင်မတော်သော လောက ကမောက်ကမ၊ အကြားမတော်သော လောက ကမောက်ကမတို့ကို သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌ မြင်၍ နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ရေးခဲ့သော လောကသရုပ်ဖော် ကဗျာများဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ထိုကမောက်ကမတို့ကို သရော်ချင်သည့်အခါ သရော်၍

ဟားတိုက်ရယ်ချင်သည့်အခါ ဟားတိုက်ရယ်ခဲ့သော ကဗျာများ ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုချင်ပါသည်။ သူ့ သူငယ်ချင်းကို တိုင်တည်သလိုလိုနှင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင် လောက၏ အနာအဆာတို့ကို သတိပေးချင်သည့်အခါ သတိပေး၍၊ ဆိုဆုံးမချင်သည့်အခါ ဆိုဆုံးမ၍၊ ဖော်ထုတ်သည့်အခါ ဖော်ထုတ်ခဲ့သော ကဗျာများဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုချင်ပါသည်။

ဖွဲ့ဆိုရာ၌လည်း တစ်မူထူးသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ စကားအရာ၌ ဝါကျတိုတိုနှင့် နေ့စဉ်သုံး စကားတို့ကို ပီသအောင် သုံးတတ်သည်။ ဥပမာအလင်္ကာ၊ ရူပကအလင်္ကာတို့ ထိမိကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ခေတ်၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တို့၌ တွေ့မြင်နေရသော ခေတ်ပေါ် အရာဝတ္ထုတို့ကို ပြုံးချင်စရာဖြစ်အောင် သုံးတတ်သည်။ ကဗျာတစ်ပုဒ်တွင် နတ်ပြည်က ပို့လိုက်သော လေယာဉ်စာအိတ်၌ နတ်တံဆိပ်ခေါင်းကပ်၍ ငရဲပြည်က ပို့လိုက်သော လေယာဉ်စာအိတ်၌ ပြိတ္တာတံဆိပ်ခေါင်းကပ်သည်ဟု ဆိုခဲ့ပါသည်။ ကဗျာအမှတ် ၁၀ ကို ကြည့်ပါရန်။

ဇော်ဂျီ
၄-၁၀-၈၅။

✤

*ဆိုရေးရှိက ဆိုအပ်လှ၏

တက္ကသိုလ်မင်းမော်၏ သူငယ်ချင်းကဗျာများကို ဖတ်ခဲ့ရသည်မှာ အတော်ကြာသွားပါပြီ။

ဖတ်စကတည်းက ကြိုက်မိပါသည်။ အကျင့်ပါနေ၍ ဆိုလျှင်လည်း ခံရပါမည်။ ကျောင်းသားဘဝက လောကနီတိ မိတ်လင်စုံကို ကျက်ခဲ့ရသည်။ လောကသာရပျို့ကို သင်ခဲ့ရသည်။ ကန်တော်မင်းကျောင်း မေတ္တာစာကို လေ့လာခဲ့ရသည်။ အခြားအခြားသော အနုသာသန ဆုံးမစာများကိုလည်း ဖတ်ခဲ့ရသည်။ ထိုစာများလာ ညွှန်ကြားဆုံးမချက်တို့ကို တတ်နိုင်သမျှ လိုက်နာလျက် တွေးတောပြောဆို လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ ထိုစာတို့၏ ကျေးဇူးကို တွေ့ရသဖြင့် အမြဲ သတိရလျက် ရှိပါသည်။

ယခု တက္ကသိုလ်မင်းမော်၏ သူငယ်ချင်း ကဗျာများကို ဟိုမဂ္ဂဇင်း သည်မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ဖတ်ရသောအခါ ခေတ်ကောင်းဆို၍ ပေါ်ပေါက်လာသော အနုသာသနတစ်မျိုးပေဟု ယူမှတ်လိုက်ပါသည်။ ယခု ဤကဗျာများ စု၍ စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်မည်ဆိုသဖြင့် ဝမ်းသာမိပါသည်။

* တာတ်ပေါင်း၍ - ၆

တက္ကသိုလ်မင်းမော်၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို အနည်းငယ် ပြောပြလိုပါသေးသည်။ မင်းမော်၏ အမည်ရင်းမှာ ဦးထွန်းမြင့် ဖြစ်ပါသည်။ တွံတေးမြို့ဇာတိ၊ ပဝတ္တိ ရန်ကုန်မြို့။ တက္ကသိုလ်တွင် သိပ္ပံပညာရပ်များကို စတင် သင်ယူပြီးနောက် ဝိဇ္ဇာဂုဏ်ထူးဘွဲ့ကို မြန်မာဘာသာစာပေဖြင့် ရယူသည်။ ပြီးလျှင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ လန်ဒန်တက္ကသိုလ်၊ အရှေ့တိုင်းနှင့် အာဖရိကရေးရာများ ကျောင်းတွင် ဆရာကောင်း ဆရာမြတ်တို့ထံ၌ သုံးနှစ်သုံးမိုး ဘာသာဗေဒပညာ ဆည်းပူး၍ အင်မ်ဖီးလ်(M.Phil.) ဘွဲ့ကို ရယူပုန်ဆင်ခဲ့ပါသည်။ ယခု ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာစာ ကထိကအဖြစ် ထမ်းဆောင်နေပါသည်။ ကျောင်းသင်ပညာရပ်များအပြင် သူ့ အထူး စိတ်ဝင်စား ဆောင်ရွက်နေသည်မှာကား လူထုကြားတွင် ပေါ်ပေါက်နေသည့် ကမောက်ကမ တရားကလေးများကို ဦးထိပ်ဆံကြားမှ သန်းယားကောက်သည့်ပမာ ကောက်ယူကာ ကဗျာဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မင်းမော် ဘာကြောင့် ကဗျာဖွဲ့သနည်း။ သူ၏ သူငယ်ချင်းများကို အသိတရားပေးချင်၍ ဖွဲ့သည်ဟု သူဆိုသည်။ ဤကား သူ၏ စေတနာဖြစ်သည်။ သူပြောသည်ကို ကြည့်ပါဦး။

နေရှိ မရှိ၊ မင်းမသိသည့်
လရှိ မရှိ၊ မင်းမသိသည့်
မင်း၏မသိ၊ မင်းမသိတော့
ငါ၏ရင်ထဲ၊ အသည်းထဲမှာ
ကြေကွဲမိတယ် သူငယ်ချင်း... တဲ့။

ကိုယ် မသိမှုကိုပင် မသိရှာသော သူငယ်ချင်းအတွက် နှလုံးမသာ ဖြစ်ရပုံကို ရဲရဲတွင်းဖွင့်သော အနေဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း သူ ဖွဲ့ဆိုပြန်သည်။

ငါ၏ရင်မှာ၊ လမင်းသာလျက်
ငါ၏ရင်မှာ၊ မိုးမှောင်လာလျက်
ငါ၏ရင်မှာ၊ မုန်တိုင်းလာလျက်
ကဗျာသီကုံး၊ မဖွဲ့ထုံးလျှင်
နှလုံးရောဂါ၊ ဝေဒနာနှင့်
ငါသေမှာကို၊ ကြောက်စိတ်ပို၍... တဲ့။

ဤသို့ စေတနာရှေ့ပြေးဖြင့် ကဗျာဖွဲ့ဆိုနေရာတွင် အတ္တမပါဘူးလားဟု မေးခဲ့သော် သို့မဟုတ် အတ္တတွေ တစ်ပုံကြီးနှင့် ကဗျာရေးနေသလားဟု ဆိုခဲ့သော် ပါပါသည်ဟု မှန်မှန်ကန်ကန်ပင် သူ ဝန်ခံပါမည်။ အောက်ပါ သူ၏ ဖွင့်ဟချက်ကို ကြည့်ပါဘိ။

သူငယ်ချင်း...
ကဗျာမည်သည်
ပန်းချီမည်သည်
ပန်းပုမည်သည်
လောကီအလုပ်။
လောကီအလုပ်၊ အတ္တနုတ်လျှင်
အလုပ်ဖြစ်ရာ၊ မရှိပါတည့်

ငါပြောသည်တွင်၊ မယုံချင်လျှင်
စိတ်ပညာရှင်၊ တစ်ဒါဇင်လောက်
မေးချင်မေးကြည့် သူငယ်ချင်း... တဲ့။

အတ္တမပါလျှင် အလုပ်မဖြစ်ဟုဆိုလျှင် အတ္တကို မထိန်းမကွပ် လွှတ်ထားရမည်လား။ ဤသို့လည်းမဟုတ်ပါ။ အတ္တကို မည်သည့်တရားများက ကြီးစွဲနေပါသလဲ။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ။ ဤတရားတို့ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်အောင် တရားရှာပါကွာဟု သူငယ်ချင်းကိုပြောရင်း တက္ကသိုလ်မင်းမော်သည် သူ့ကိုယ်ကိုယ်သူ တရားချပုံမှာ...

ပင်လယ်ဝေသည့်
လှိုင်းတွေလောဘ၊ အနည်ကျအောင်...
ဘဝင်ပျံသည့်
မီးလျှံဒေါသ၊ ငြာပုံကျအောင်...
မိုးလုံးပိတ်သည့်
တိမ်လိပ်မောဟ၊ အခိုးကျအောင်...
နားနားနေနေ၊ အမောဖြေ၍
နေနေနားနား၊ ကျောင်းကန်သွား၍
ဘုရား တရား၊ သံဃာအားနှင့်
တရားရှာတော့ သူငယ်ချင်း... တဲ့။

သို့သော်လည်း မင်းမော်သည် မာနကြီးသည့် နေရာတွင် အလွန်ကြီးသည်။ ကြီးလွန်နေသလားဟု၍ပင် ထင်စရာ

ဖြစ်နေသည်။ ကြည့်ပါဦး၊ သူ့မာနကို။

အလိမ်လည်းခံ၊ အဆဲခံ၍
ရိုက်ခံနက်ခံ၊ အကွက်ဖန်၍
သည်းခံကြေးလို၊ ရမည်ဆိုလျှင်
သူ့လိုဘဝကို၊ လာမဆိုနှင့်
နေလိုလလို၊ ဘဝကိုလည်း
မလိုချင်ဘူး သူငယ်ချင်း... တဲ့။

သူ ဘုရားကန်တော့ပုံကိုပဲ ကြည့်ပါဦး။ မှန်လွန်းနေတော့ ခွမကျပေဘူးလား။

အရှင်ဘုရား...
ဘုရား တရား
သံဃာအားကို
ဘုရားတပည့်တော်၊ စိတ်၌ရော်၍
ပူဇော်စရာ၊ ဤကဗျာဖြင့်
သဒ္ဒါသမ္မ၊ ဂါရဝပြုသည်
ဆုတော် လာဘ်တော်၊ ဘာကိုသော်မျှ
မမျှော်လင့်မိကြောင်းပါ ဘုရား... တဲ့။

သူ့ ကဗျာများကို လျှောက်ဖတ်လျှင် ဤသို့သော တွေးဖွယ်တောဖွယ် ဆင်ခြင်ဖွယ်တို့ကို တသီတတန်းကြီး တွေ့ရပါသည်။ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်သည်တို့လည်း အများ

ပင်။ တစ်ခါတစ်ခါ မင်းမော်သည် စာဖတ်သူကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောနေသလားဟု ထင်မိစရာများကို တွေ့ရပါသည်။ သတိပြုစရာများကို တွေ့ရပါသည်။ တရားရစရာများကို တွေ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် တွံတေးမြို့က ထွက်သော တွက်တပတ်သီး၊ တွံတေးမြို့ကထွက်သော စဥ့်ထည်ပစ္စည်းတို့နှင့်တူသည့် လူထုထဲက ကမောက်ကမ အတွေ့အကြုံများဖြင့် လူထုစကားသုံး၍ ကဗျာဆန်ဆန် ဖွဲ့ဆိုထားသော တက္ကသိုလ်မင်းမော်၏ သူငယ်ချင်း အနုသာသန ကဗျာများကို သမာဓိအရင်းခံဖြင့် ဝေဖန်နှစ်သက် ဆင်ခြင်နိုင်ကြပါစေသတည်း။

မင်းသုဝဏ်
၁၆-၁၀-၈၅။

✤

သူငယ်ချင်းသို့

ရှေးခေတ် အိုင်ချင်းများတွင် 'ချစ်တဲ့သူငယ်လေ... သူငယ်ချင်းကောင်း ယောက်မတို့လေ' ဟူ၍ အစချီလေ့ရှိသည်ကို သတိပြုမိပေမည်။ ယခု တက္ကသိုလ်မင်းမော်၏ ကဗျာများတွင်လည်း 'သူငယ်ချင်း' ဟူ၍ အစချီသည်။ တက္ကသိုလ်မင်းမော်သည် ခေတ်သစ် အိုင်ချင်းဆရာတစ်ဦးဟု ဆိုရပေတော့မည်။

ရှေးခေတ် အိုင်ချင်းများသည် သူတို့ခေတ်က နေမှု၊ ထိုင်မှု၊ ချစ်မှု၊ ကြိုက်မှု၊ ပျော်ရွှင်မှု စသည်တို့ကို ပြောပြလေ့ရှိခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်မင်းမော်၏ ခေတ်သစ်အိုင်ချင်းများသည်လည်း သူ့ခေတ်၊ သူ့ကာလ၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင် အကြောင်းကို ပြောပြလျက်ရှိသည်။

ခေတ်သစ်သည် ထွေပြားသည်။ ဖြစ်ရပ်စုံသည်။ မီးရောင်စုံ ထိုးထားသော ဇာတ်ခုံကဲ့သို့ 'မှောင်ခဲ့တစ်ခါ၊ ပြာခဲ့တချို့ ညိုခဲ့တစ်လီ၊ ရယ်ခဲ့တစ်ဖုံ၊ မှုန်ခဲ့တစ်ချက်' ရောင်စုံ ပြက်လျက် ရှိသည်။ သူငယ်ချင်းကို ပြောပြ၍ မကုန်နိုင်အောင် များပြားလှသည်။

ထိုဖြစ်ရပ်စုံစွာ ထွေတလာတို့အနက် 'ဆုရာရွေးနုတ်သည်းခြေကိုထုတ်' ပြီးလျှင် ခေတ်သစ်စာဆို တက္ကသိုလ်မင်းမော်သည် သူ၏ ရွှင်မြူးသော အာဝဇ္ဇန်းဖြင့် ကဗျာပန်းများကို တစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့် ဖန်တီးသီကုံးကာ သူငယ်ချင်းကို ပြောပြလေတော့သည်။

မင်းကိုလွမ်းလှ၊ သတိရ၍
သောကတွေလာ၊ စိတ်ကူးရာက
ဖူးလာပွင့်လာ၊ ဤကဗျာသည်
ရင်လှာထဲက၊ အသည်းစလား
ဘဝထဲက၊ မျက်ရည်စလား
လောကထဲက၊ အသိစလား
ဘာလားညာလား၊ ဝိုးတဝါးနှင့်
ကွဲပြားအတိ၊ ငါမသိလည်း
မင်းသိပါစေ သူငယ်ချင်း... တဲ့။

သူငယ်ချင်းကို စေတနာထား၍ ပြောပြသော သူ့စကားများသည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိသည်။ ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မြူးမြူးကြွကြွရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စူးစူးရှရှထိသည်။ ဟာသဉာဏ်နှော၍ ပြောတတ်သဖြင့် ဒေါသမသင့်ဘဲ နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ရသည်။

တက္ကသိုလ်မင်းမော်သည် ၁၉၆၆ တစ်ဝိုက်ဆီက 'ဘဝတေးသံ' ကဗျာများကို ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသည်။ ယခု သူငယ်ချင်းကဗျာများသည် ဘဝတေးသံကဗျာများနှင့် များစွာ ခြားနားခဲ့

လေပြီ။ ဤကဗျာများသည် သူ၏ ရင့်ကျက်သော အတွေ့အကြုံနှင့် ဘဝအမြင်တို့ကို ဖော်ပြနိုင်ခဲ့သည်။ မြန်မာကဗျာလောကတွင် သူ၏ သူငယ်ချင်းကဗျာများသည် တစ်ခန်းတစ်ကဏ္ဍ ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ၁၉၆၀ ခုနှစ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် အတူနေခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ဘာသာပြန်နှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးဌာနတွင် အတူ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ကပေးသော ပုဂံ ခြံဝင်း အိမ်ခန်းများတွင် အတူနေခဲ့၊ နေဆဲဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာကို အမြဲ မြင်နေရသည်။ သူ့အသံကို အမြဲ ကြားနေရသည်။ သူ့ကဗျာကို အမြဲဖတ်နေရသည်။ သူ့ကဗျာကို ဖတ်ရတိုင်း သဘောကျမိသည်ချည်းသာ၊ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ပိတိစိတ် ဖြာမိသည်ချည်းသာ။

သူသည် ဘာသာဗေဒပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကဗျာဆရာအဖြစ်ကို ပို၍ တန်ဖိုးထားပုံရသည်။ သူသည် မြန်မာစာဌာနတွင် ကထိကတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကဗျာရေးဖွဲ့ခြင်း၌ ပို၍ မွေ့လျော်ပုံရသည်။ မည်သည့်လောကတွင်နေနေ၊ သူ အခုံမင်ဆုံးအရာမှာ ကဗျာသာ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ 'ကဗျာဉာဏ်အာဘော် ကလည်း ကလော်တိုင်း ထွက်သောကြောင့်' ဟု ဦးပုည၏ အဆိုနှင့် ကိုက်ညီလှပေသည်။

သူ့ကဗျာများသည် ထူးခြားသော အလင်္ကာတို့ဖြင့် ဆန်းသစ်နေတတ်သည်။ ယခင်က မကြားဖူး၊ မကြုံဖူးသော အလင်္ကာများဖြစ်သည်။ ဘဝထဲတွင် သူမြင်သည့် အရာတို့

ကို သရော်လှောင်ပြောင်ရာ၌ သူ၏ ထိမိသော အလင်္ကာသစ်များကြောင့် ပွဲကျလှသည်။ နှစ်သက်ရသည်။ အောက်ပါ ကောက်နုတ်ချက်တို့ကို ကြည့်နိုင်ပါသည်။

လူဆိုသည်လည်း။ ပါးစပ်ပါကြောင်း၊
ပါသည့်ပါးစပ်၊ နှစ်ခုတတ်ကြောင်း၊
အတတ်တစ်ခုမှာ၊ အပြောသာဖြစ်ကြောင်း၊
အတတ်တစ်ခုမှာ၊ အစားသာဖြစ်ကြောင်း၊
အတတ်နှစ်ခု
ပြိုင်တူလှုပ်၍၊ ပြုမရကြောင်း၊
ပြောနေသည့်အခါ၊ မစားသာကြောင်း၊
စားနေသည့်အခါ၊ မပြောသာကြောင်း၊
အကြောင်းကြောင်းနှင့်
ချောင်းချောင်းချူချူ၊ ငါရှင်းပြမှ
ပါမောက္ခတွေ၊ တွေဝေနေလည်း၊
လူတွေလက်ကုတ်၊ ရှုစိုက်လှုပ်သည်
လက်ခုပ်သံက တဖြောင်းဖြောင်း၊
(ငါ့သတ္တဝါ-မှ)

သူငယ်ချင်း...
မင်းယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင်သေး
မေးချင်မေးကြည့်
သူ၏ပညာ၊ ကျွမ်းကလာသည်
ကျွမ်းသာမရှိ သူတောဓိ
(သူ့အဓိ-မှ)

ညမိုက်မည်းမှောင်၊ တစ်ချောင်းချောင်းသို့
ရောက်အောင်သူတို့၊ ဝို့ကိုပို့လည်း
ရင်ဆိုသောက၊ မဖြစ်စွတည့်
လနှစ်မင်းစာ၊ အလင်းပါသည်
ငါဒီးကွက်ပါ သူငယ်ချင်း
(ငါဒီးကွက်-မှ)

ခြင်သေ့မြင်လျှင်
ကျွမ်းဘားသင်မှ
မသင်ဘဲလျှင်၊ အမြီးနှန့်သင်ကြည့်
ရင်ပွင့်သွားမယ် သူငယ်ချင်း
(ခြင်သေ့-မှ)

သူငယ်ချင်း...
တစ်ခါမက၊ နှစ်ခါမက
ခဏခဏ၊ ညွှန်လူးကြ၍
ခဏခဏ၊ ညစ်ပေကြတော့
ခဏခဏ၊ ရေချိုးကြတော့
ခဏခဏ၊ ဖွက်တွေထ၍
ကန်ကရေတွေ၊ ညစ်ညမ်းလေသည်
ကျွဲတွေတရားခံပဲ သူငယ်ချင်း
(အရိုက်ကျွဲ-မှ)

လယ်ကွင်းထဲက
ဖားတွေထ၍

ညရောနေ့ပါ၊ အော်ကြပါလျှင်
ငါအနေခက်၊ အိပ်ရေးပျက်မည်
စိတ်ပျက်စရာပဲ သူငယ်ချင်း
(မိုးကျဲ့ညည်းချင်း-မှ)

ဤကောက်နုတ်ချက်များသည် နမူနာမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ ထိထိမိမိ စွဲပြုံဖွယ်ရာ အလင်္ကာများသည် သူ့ကဗျာတို့တွင် နေရာ အနှံ့အပြားရှိသည်။ သူ၏ ထိမိသော ကလောင်ချက်ကြောင့် ပြုံးကွက်ကလေးများ ပေါ်လာရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစမ်းကြည့်မိသော သတိတရား ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

သူ့ကဗျာများသည် ဆုံးထက်ထက်နှင့်တူသည်။ မတော်မတည့်သည်ကို သရော်ခနဲ့သော လေသံပါသည်။ သို့ရာတွင် ဒေါသမပါ၊ အမျက်အတိ တစ်စေ့မရှိသဖြင့် ပြုံးစိစိဖြစ်ကာ သဘောကျသွားရသည်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တက္ကသိုလ်မင်းမော်၏ သူငယ်ချင်း ကဗျာစုနှင့် ပတ်သက်၍ ဤသို့ မှတ်ချက်ချလိုပါသည်။

"သူငယ်ချင်း
မင်း၏ကဗျာ၊ အလင်္ကာတွင်
မာနမဖက်၊ ဟာသစွက်၍
အမျက်မထ၊ စူးရှရှနှင့်
အလှအပြည့်ပဲ သူငယ်ချင်း"

တင်မိုး
၁၄-၁၀-၈၅

✤

ကဗျာရေးသူ၏အမှာ

၁၉၆၆ ခုနှစ်က 'ဘဝတေးသံ' ကဗျာစာအုပ်ကို ထုတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ များသောအားဖြင့် ကျောင်းသားဘဝက ရေးသော ကဗျာများဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ယခုထက်တိုင် ကဗျာစာအုပ် မထုတ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ စာအုပ်အဖြစ် မထုတ်ခဲ့သော်လည်း ကဗျာအရေးမပျက်ခဲ့ပါ။ ရေးသမျှထဲက မဂ္ဂဇင်းတချို့၊ စာစောင်တချို့တွင် အပြတ်အလပ်မရှိလှဘဲ ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ယခုဆိုလျှင် ကျွန်တော့်လက်ဝယ်၌ ကဗျာပေါင်း ၆၀၀ နီးပါး ရှိနေပါသည်။ ၃၀၀ ကျော် ၄၀၀ နီးပါးသည် မဂ္ဂဇင်းအသီးသီး၌ ပုံနှိပ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

သူငယ်ချင်းကဗျာစု အတွဲ ၁ တွင် မဂ္ဂဇင်းများတွင် ပါခဲ့ပြီးသား ကဗျာများအနက် ၁၁၆ ပုဒ်ကို ရွေးနုတ်၍ ပုံနှိပ်ပါသည်။ ရွေးနုတ်ရာတွင် အကြောင်းအရာအလိုက်၊ အမျိုးအစားအလိုက် ရွေးချယ်ထုတ်နုတ်ခြင်း မပြုပါ။ ခုနှစ်တစ်ခုလျှင် ၁၀ ပုဒ်၊ ၁၁ ပုဒ်ကိုသာ ရွေးချယ်ထုတ်နုတ်ပါသည်။ အလျဉ်းသင့်လျှင် ကျန်ရှိနေသော ကဗျာများကိုလည်း ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေနိုင်ရန် ကြိုးစားပါမည်။

ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်းကဗျာများနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည့်အညွှန်းမျိုးကိုမျှ မလုပ်လိုပါ။ သဘောထားတစ်ခုမျှကိုသာ တင်ပြလိုပါသည်။ ဤသူငယ်ချင်း ကဗျာများသည် ကျွန်တော်၏ ရင်၌ဖြစ်သော ရင်သွေးကလေးများကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထက်မြက်သည်ဖြစ်စေ၊ တုံးတိသည် ဖြစ်စေ၊ လှပသည်ဖြစ်စေ၊ ရုပ်ဆိုးသည်ဖြစ်စေ၊ တေပေသည် ဖြစ်စေ၊ လိမ္မာသည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်အဖို့ ခွဲခြား၍ မရတော့ဘဲ တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်းအဖြစ် ချစ်ကို ချစ်ရပါတော့မည်။ သူတို့ကပေးသော ဆိုးမွေ၊ ကောင်းမွေ မှန်သမျှကို ကျွန်တော် နှစ်သက်စွာဖြင့် ခံယူရမည်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကဗျာဖတ်သူတို့၏ မှတ်ချက်မှန်သမျှကိုလည်း လေးစားစွာ ခံယူပါမည်ဟု ကျွန်တော် သန္နိဋ္ဌာန်ချထားပါသည်။

ဤကဗျာစာအုပ် ဖြစ်မြောက်မှုအတွက် ကန်တော့ရမည့်၊ ကျေးဇူးတင်ရမည့်သူများ ရှိပါသည်။

ကန်တော့ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးမှာ ဆရာဇော်ဂျီနှင့် ဆရာမင်းသုဝဏ်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ကျေးဇူးတင်ရမည့်သူများမှာ သူငယ်ချင်း ကိုတင်မိုး၊ ဇနီးသည် ဒေါ်တင်တင်ငွေ၊ မျိုးဝင်း(မဟာနန္ဒာ)၊ ဆရာဦးကိုလေး (လုပ်သားများကောလိပ်)၊ ဆရာဦးအောင်ဝင်းနိုင်(ကြည့်မြင်တိုင်နယ်မြေ၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်) တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

တက္ကသိုလ်မင်းမော်
၁၆-၁၀-၈၅

✤